

i 1877 havde anerkjendt, at det var berettiget at udtale denne Mening, naar man kun ikke i sin Udtalelse om, at Regjeringen har begaaet et Grundlovsbrud, lægger den Mening, at Regjeringen med Overlæg har brudt Grundloven, da vilde man ikke have udtalt det nu. Derfor er det, at de Herrer ere saa driftige, idet de vide, at der ingenjomhelst Fare er ved at sige det, naar de ikke tilføie, at det er et fra Regjeringens Side bevidst og overlagt Grundlovsbrud. Noget stort Mod til at udtale det hører der altsaa ikke. Naar man nu siger det her i Thinget og maaste tilføier et eller andet Tillægsord, der kunde være tilstrækkeligt til, at de kunne blive ramte — jeg veed i Øvrigt ikke, om der er benyttet eller udtalt noget Saadant her — da veed man sig jo dækket af den Ansvarsfrihed, som Grundlovens § 57 byder i dette Tilfælde. Naar det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds i sine Ytringer klagede over Angiveriet og over, at Rettens Betjente havde faaet Ordre til at placere sig paa Talerstolene ved de politiske Møder osv., og tilføiede, hvad der fulgte deraf snart paa et Sted og snart paa et andet, saa forekommer det mig, at hertil er at sige, at, naar de Herrer ikke handle og tale anderledes, end at det, de gjøre og udtale, kan bestaa lige overfor, hvad der er Lov og Ret i Danmark, begriber jeg ikke, at de kunne have Nogetjomhelst at befrygte af Angiveri eller af Rettens Haandlangere eller Betjente, hvorsjomhelst de opholde sig. Det har været mig aldeles ubegribeligt, og det forekommer mig ikke at bære Vidnesbyrd om nogen god Samvittighed med Hensyn til, hvad man agter at gjøre og udtale, naar man havde noget imod, at Rettens Tjenere overværede de offentlige Møder paa den Maade, der var hensigtsmæssigst og bedst, for at de kunde høre, hvad der blev sagt. Havde man den Fortrøstning, at det, man vilde sige eller vilde gjøre, ikke var andet end Lovligt, skjønner jeg ikke, at der kunde være Nogetjomhelst i Veien for at lade Rettens Tjenere være, hvorsjomhelst de kunne finde den hensigtsmæssigste Plads. Det synes ogsaa, at der under den Bevægelse, der nu har fundet Sted, i det Mindste har været Nogle ogsaa af dem, som staa paa samme Side som Flertallet her i Salen, der have stillet sig saaledes til Rettens Tjenere, idet de have sagt til dem: Vær saa artig at komme op, og hør paa, hvad vi have at sige, tag de Bladser, som forekomme Dem bedst og hensigtsmæssigst. Naar man gjør dette, er der ikke Noget at befrygte, hverken for Angiveri eller nogetjomhelst af den Slags.

Naar det ærede Medlem dernæst talte om de Vaaben, som Regjeringen og de, der

stode paa denne Side, benyttede, og sagde, at et af Hovedvaabnene, som Regjeringen bragte i Anvendelse, var Sult og atter Sult, saa skal jeg dog tillade mig at sige, at det forekommer mig, at man med nok saa megen Ret kan vende det mod dem, som staa paa samme Side som det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds, vi have fuldt saa god Grund til at sige, at det Middel, som de bringe til Anvendelse, er Sult og atter Sult. Det er et Middel, der fører til Sult for den store Masse netop af dem, der i Forveien staa Sulten nærmest, netop for de Smaa i Samfundet. Den Visnepolitikk, som de Herrer have bragt i Anvendelse, og af hvilken Resultatet har været, at store og smaa Arbeider Landet over ere holdte tilbage fra at blive udførte, at store Kapitaler ere blevne holdte tilbage i Statskassen uden at komme i Omløb blandt Befolkningen og blive til Fortjeneste og Arbeide netop for dem, der ere stillede mindst heldigt i Samfundet, det er en Politikk, hvoraf Konsekventen i Virkeligheden er Sult og intet Andet. Vi vide Allesammen, at der for Dieblikk i Hovedstaden er en Bevægelse i en enkelt Industriergren, mellem Fabrikkerne i Jernindustrien og disse Arbeidere. Naar jeg nævner dette, skal jeg vel vogte mig for i nogen Maade at tage Parti for eller imod enten den ene eller den anden af Parterne (Muntherhed). De Herrer kunde dog opsætte at se, indtil vi ere færdige; i Øvrigt generer det mig ikke, hvis de finde en Ære i at se under disse Forhandlinger, da skal denne være dem vel undt. Jeg omtaler det imidlertid som en Kjendsgjerning, at der er denne Bevægelse, som jeg har omtalt i dette Dieblikk; fra den ene Side kaldes den en „Skru“, fra den anden Side en „Lockout“, jeg skal ikke indlade mig paa at afgjøre, hvilken Betegnelse der er den mest berettigede, og jeg skal heller ikke afgjøre, hvilken af disse Parter der vil seire i den Strid, der bestaar her, men jeg skal nævne den Kjendsgjerning som ubestridelig, at denne Strid fører til store Tab paa begge Sider. Arbeidsgiverne lide store Tab ved, hvad der foregaar, og mange, der staa paa deres Side, lide store Tab, men Arbeiderne lide ogsaa meget store Tab, og de, der staa paa deres Side, enten de nu støtte dem mere eller mindre, lide store Tab derved. I det Hele taget lides der store Tab derved, thi det Arbeide, der ellers vilde kunne udføres her hjemme, og hvoraf Fortjenesten kunde komme Landets egne Børn til Gode, gaar i meget betydeligt Omfang ud af Landet til Fortjeneste for andre end Landets egne Arbeidere. Jeg tror, at hvad jeg herom har sagt, er en Kjendsgjerning, som ikke kan bestrides. Jeg skal endvidere